

Kontakty z Mediami i Informacja

KOMUNIKAT PRASOWY nr 48/09

4 czerwca 2009 r.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-22/08 i C-23/08

Vatsouras i Koupatantze / ARGE Nürnberg 900

POSZUKUJĄCY PRACY, KTÓRY WYKAZAŁ, ŻE POSIADA RZECZYWISTY ZWIĄZEK Z RYNKIEM PRACY PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO, MOŻE KORZYSTAĆ ZE ŚWIADCZENIA PIENIĘŻNEGO MAJĄCEGO NA CELU UŁATWIENIE DOSTĘPU DO ZATRUDNIENIA

Niezależnie od kwalifikacji przyjętej w ustawodawstwie krajowym, takie świadczenie nie jest „pomocą społeczną”, której państwa członkowskie mogą odmówić poszukującym pracy

Sozialgericht Nürnberg zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem dotyczącym możliwości wyłączenia poszukujących pracy pochodzących z innych państw członkowskich z kręgu uprawnionych do określonych świadczeń pieniężnych. Zagadnienie to powstało w ramach sporów toczących się pomiędzy dwoma obywatelami greckimi a Arbeitsgemeinschaft (ARGE) Nürnberg 900 (organem ds. zatrudnienia miasta Norymbergi), dotyczących cofnięcia świadczeń podstawowego zabezpieczenia dla poszukujących pracy, z których korzystali wspomniani obywatele greccy.

Zdaniem Sozialgericht w odnośnym czasie skarżący nie korzystali z zabezpieczeń przeznaczonych konkretnie dla „pracowników”, gdyż „krótkotrwała, dorywcza” działalność zawodowa A. Vatsourasa, pierwszego ze skarżących, „nie zapewniała mu środków do życia”, a działalność wykonywana przez J. Koupatantzego „trwała niewiele dłużej niż miesiąc”. Tymczasem, zgodnie z dyrektywą wspólnotową dotyczącą swobody przemieszczania się obywateli Unii¹, państwo członkowskie nie jest zobowiązane udzielać świadczeń pomocy społecznej obywatelom, którzy nie są aktywni zawodowo. Niemniej jednak, wątpliwości Sozialgericht dotyczą zgodności tego wyjątku z zasadą równego traktowania zagwarantowaną przez prawo wspólnotowe.

W wydanym dzisiaj wyroku Trybunał zachęca najpierw Sozialgericht do przeanalizowania sytuacji, w której znaleźli się skarżący, w świetle orzecznictwa dotyczącego statusu pracownika. Niezależnie od ograniczonego poziomu wynagrodzenia i krótkotrwałości działalności zawodowej nie można wykluczyć bowiem, że w następstwie całościowej oceny rozpatrywanego

¹ Artykuł 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. 2004, L 229, s. 35, L 197, s. 34 oraz Dz.U. 2007, L 204, s. 28).

stosunku pracy działalność ta może być uznana przez organy krajowe za rzeczywistą i efektywną, co w rezultacie umożliwi przyznanie jej wykonawcy statusu „pracownika”.

Gdyby Sozialgericht doszedł do wniosku, że A. Vatsouras i J. Koupatantze posiadają status pracowników, mogliby mieć oni prawo, na mocy wspomnianej dyrektywy², do otrzymywania świadczeń, o które wystąpili, przez okres co najmniej sześciu miesięcy po utracie pracy.

Następnie Trybunał rozpatrzył możliwość odmówienia świadczenia pomocy społecznej poszukującym pracy, którzy nie mają statusu pracowników. W tym względzie Trybunał przypomniał, że biorąc pod uwagę ustanowienie obywatelstwa Unii, poszukujący pracy korzystają z prawa do równego traktowania, gdy ubiegają się o świadczenia pieniężne mające na celu ułatwienie dostępu do rynku pracy.

Jednakże, państwo członkowskie ma prawo przyznać taki zasiłek wyłącznie tym osobom poszukującym pracy, które wykazują rzeczywisty związek z rynkiem pracy tego państwa. Istnienie takiego związku można zweryfikować w szczególności poprzez stwierdzenie, że dana osoba przez odpowiednio długi okres rzeczywiście szukała pracy w tym państwie członkowskim.

Wynika z tego, że obywatele Unii, którzy wykazali rzeczywisty związek z rynkiem pracy innego państwa członkowskiego, mogą korzystać ze świadczeń pieniężnych, które niezależnie od ich kwalifikacji w ustawodawstwie krajowym mają na celu ułatwienie dostępu do rynku zatrudnienia.

Do właściwych organów krajowych, a w razie potrzeby do sądów krajowych należy stwierdzenie nie tylko istnienia rzeczywistego związku z rynkiem pracy, ale także przeanalizowanie elementów konstytutywnych danego świadczenia. Cel świadczenia należy analizować biorąc pod uwagę skutki tego świadczenia, nie zaś jego strukturę formalną.

Trybunał uściślił, że przesłanka –jak ta przewidziana przez ustawodawstwo niemieckie dla świadczeń podstawowego zabezpieczenia dla poszukujących pracy – zgodnie z którą zainteresowany powinien być w stanie wykonywać działalność zawodową, może stanowić wskazówkę, iż świadczenie ma na celu ułatwienie dostępu do zatrudnienia.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże w żaden sposób Trybunału Sprawiedliwości.

Dostępne wersje językowe: ES CS DA DE EL EN FR IT HU NL PL PT SK SV

Pełny tekst wyroku znajduje się na stronie internetowej Trybunału
<http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=PL&Submit=rechercher&numaff=C-22/08>
Tekst jest z reguły dostępny od godz. 12.00 CET w dniu ogłoszenia.

W celu uzyskania dodatkowych informacji proszę skontaktować się z
Ireneuszem Kolowcą
Tel. (00352) 4303 2793 Faks (00352) 4303 2053

² Artykuł 7 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2004/38/WE.